

KINH ĐỊA TẠNG BỒ-TÁT BỒN NGUYỆN (Tập 14)

Mời xem Kinh văn:

“NHƯỢC NGỘ ĐIỀN LIỆT TỨ TÌNH GIẢ, THUYẾT KINH CUỒNG TANG MỆNH BÁO”.

(Nếu gặp kẻ buông lung săn bắn, thời Ngài dạy rõ quả báo Kinh hải điền cuồng mất mạng).

Câu Kinh văn này, bản thân tôi trước kia khi lần đầu tiên đọc bộ Kinh này, có cảm xúc rất sâu. “Điền liệt” chính là săn bắn. “Tứ tình” tức là buông lung mặc tình giết hại tất cả chúng sanh. Phạm vi bao hàm ở trong đây rộng vô cùng. Bất kể dùng cách thức như thế nào, cách thức có thể nói là có rất nhiều, nhưng mục đích đều là săn bắt thú rừng. Săn bắt hoặc là dùng lưới, vào thời xưa dùng cung tên, hiện nay thì dùng súng, số lượng chúng sanh bị giết hại nói chung vẫn là hữu hạn. Nhưng chúng ta đi đánh cá, đánh cá thông thường là ngư dân dùng lưới, một mẻ lưới đánh xuống thì vẫn là hữu hạn. Chúng tôi trước đây đã từng làm chuyện này, thật quá tàn khốc, là dùng thuốc nổ TNT để đánh cá. Sau khi thuốc nổ phát nổ thì hàng ngàn hàng vạn con cá do chấn động chết, không phải bị nổ chết.

Tôi trước đây là theo cha tôi đi săn hết ba năm. Tôi còn nhớ, là tôi năm 16, 17, 18 tuổi, ba năm này. Khi đọc đến đoạn Kinh văn này, thấy cha của mình bị báo ứng quả là như vậy. Cha tôi mất năm 45 tuổi, khi mất là trong trạng thái kinh hải điền cuồng, chính mắt tôi nhìn thấy tình cảnh này, là quả báo hiện đời. Cha tôi phát bệnh giống như điên cuồng vậy. Người gầy còn da bọc xương, mà sức mạnh đến mấy người cũng không thể ngăn cản nổi, nhìn thấy nước thì muốn chui xuống nước, nhìn thấy núi thì muốn chạy lên núi. Tôi nghĩ đến là do quả báo săn bắn. Sau khi tôi đọc Kinh văn này xong bèn phát tâm ăn chay trường, biết nghiệp sát sanh quá nặng. Tôi là đích thân trải nghiệm, cho nên cảm nhận rất sâu.

Sau đó xem thấy trong Phật pháp nói tất cả chúng sanh từ vô thi kiếp đến nay nhân quả tuần hoàn. Trong Kinh này nói là nhân quả dây dưa không dứt, đời đời kiếp kiếp đền trả nhau không bao giờ dứt. Tuy là không biết tạo tác tội nghiệp, nhưng không thể nói không biết thì không có quả báo, không biết vẫn có quả báo như thường. Nếu như sau khi học Phật rồi, hiểu rõ những đạo lý này, mà vẫn tạo tác tiếp là phạm hai

tội nặng, là cộng thêm tội phá giới nữa. Giới luật cơ bản là Ngũ Giới không sát sanh, đây là giới sát sanh, là cộng thêm tội phá giới. Khi chưa học Phật, chưa có nghe được Phật pháp, sát sanh là tánh tội, bất kể bạn có thọ giới hay không đều là có tội. Chúng ta biết quả báo thật đáng sợ, nên tuyệt đối không được làm việc này. Sau khi tôi học Phật hiểu rõ đạo lý này rồi, bèn ăn chay trường, phóng sanh. Những gì mà cả đời tôi làm, thông thường nói việc tu phước, tôi chỉ làm ba việc là phóng sanh, giúp đỡ người bệnh khổ. Tôi không có phước báo, tài lực rất hữu hạn, có một chút cứng dường, tôi làm việc gì vậy? Phóng sanh, quỳn tặng vào trong bệnh viện để làm phí chữa bệnh cho người nghèo khổ. Việc thứ ba là in Kinh bố thí, còn những việc khác tôi không làm. Bản thân tôi không chủ trương xây đạo tràng, nên có quả báo là không có chỗ ở, cả đời ở đạo tràng của người khác, cũng rất tốt, bản thân không có đạo tràng. Trên thực tế nguyên nhân là do phước báo của mình quá nhỏ, làm việc tốt nhỏ, công đức nhỏ. Xây đạo tràng lớn phải có phước báo lớn, mà tôi không có phước báo lớn như vậy. Khi chưa học Phật đã tạo tội nghiệp rất nặng, thời còn học sinh làm cho thân Phật chảy máu, tôi đã kể cho quý vị nghe rồi. Đã tạo tội nghiệp địa ngục A-Tỳ. Săn bắn cũng là bị tội báo địa ngục A-Tỳ. Cho nên năm xưa người ta nói tôi bị đoản mạng, ngay cả Phật sống Cam Châu cũng nói tôi bị đoản mạng, không có phước báo. Người rất thông minh, có một chút trí tuệ nhỏ, nhưng đáng tiếc không có phước báo, đoản mạng. Ngài nói với tôi, tôi thừa nhận, tôi tin. Trước đây tạo tác tội nghiệp nên bị quả báo này, là trong số mạng phải tiếp nhận, chứ còn lời nào để nói nữa? Cho nên tôi cũng không oán trời, không trách người. Phật sống Cam Châu nói với tôi, Ngài nói: Thầy mấy năm nay giảng Kinh thuyết pháp, công đức này rất lớn. Ngài nói: Thầy không những có phước báo, mà còn trường thọ. Ngài Cam Châu nói những lời này với tôi xong, thì năm thứ hai Ngài đã vãng sanh rồi. Ngài là bạn cũ, bạn đồng tu cũ của tôi..

“NHƯỢC NGỘ BỘI NGHỊCH PHỤ MẪU GIẢ, THUYẾT THIÊN ĐỊA TAI SÁT BÁO”

(Nếu gặp kẻ trái nghịch cha mẹ, thời Ngài dạy rõ quả báo trời đất tru lục).

Sự việc này là bất hiếu với cha mẹ, không những bất hiếu với cha mẹ, vả lại là trái nghịch cha mẹ, như ở trên lời nói, hành vi làm tổn thương cha mẹ. Thời xưa có nhưng ít, hiện nay quá nhiều rồi. Năm xưa tôi cầu học ở Đài trung, thầy Lý đã kể cho tôi nghe một câu chuyện, đây là chuyện có thật vào đời triều Thanh. Lúc kể niên

đại cũng lâu xa rồi, thầy lúc đó có nói ra địa danh, hiện nay tôi cũng không thể nhớ nổi. Thời tiền Thanh có một người con trai giết cha của mình, đây là trái nghịch cha mẹ. Vào lúc đó triều Thanh đã ra mệnh lệnh, tri huyện địa phương, tức là huyện trưởng bị cách chức, còn bị xử tội phải ngồi tù. Tại sao vậy? Vị quan địa phương này không dạy con dân trăm họ tốt, đây là chưa làm tròn trách nhiệm, cho nên là thủ trưởng ở địa phương bị xử cách chức. Quan Tuần Phủ là tương đương với tỉnh trưởng bị ghi tội, xử phạt rất nghiêm. Các bạn là quan chức địa phương, quan địa phương gọi là quan phụ mẫu. Sao bạn có thể dạy ra loại người như vậy? Xử phạt như vậy còn chưa đủ, có thêm một loại xử phạt nữa là, trước đây ở thành đô đều có tường thành, dỡ bỏ một góc tường thành. Nói rõ địa phương các bạn đã sinh ra một người đại bất hiếu như vậy, đây là sự sỉ nhục của cả đô thị của bạn, trên tường thành bị dỡ bỏ một góc.

Trước đây nói là hoàng đế chuyên chế, hoàng đế thật sự chịu trách nhiệm, chứ không phải không chịu trách nhiệm. Họ bỏ nhiệm quan địa phương, nên tỉnh thị trưởng phải chịu trách nhiệm thay họ giữ gìn cho được phong tục tốt lành, phải giáo hóa, phải làm tốt. Hiện nay trên tin tức báo chí thường hay đăng tin, ai chịu trách nhiệm? Không có ai chịu trách nhiệm cả. Dân chủ, mọi người đều làm chủ. Mọi người đều làm chủ, mọi người đều không chịu trách nhiệm, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Xã hội này làm sao có thể tốt được? Trước đây pháp sư Diễn Bồi có một lần nói chuyện vui tại nơi này, Ngài hỏi tôi: *“Pháp sư Tịnh Không, rốt cuộc là thầy tán thành quân chủ, hay là dân chủ?”*. Tôi nói, tôi tán thành quân chủ. Ngài nói đùa, thầy lạc hậu rồi! Tôi nói, tôi không lạc hậu! Quân chủ với dân chủ nếu so sánh thật tỉ mỉ, thì quân chủ có nhiều cái hay hơn dân chủ. Quân chủ là chịu trách nhiệm, còn dân chủ không chịu trách nhiệm. Tôi nói lời này không có gì quá đáng, sự thật bày ngay trước mắt. Quân chủ họ muốn hy vọng chính quyền của họ được tiếp nối mãi xuống đời sau, nên họ nhất định phải làm tốt. Người nổi nghiệp họ, Thái Tử người nổi nghiệp là được vị thầy ưu tú nhất của cả nước đến hướng dẫn, dạy dỗ cho họ, khiến họ nhận được sự giáo dục tốt nhất, biết yêu quốc gia, yêu nhân dân, biết tìm kiếm lợi ích cho nhân dân, thì chính quyền của họ mới có thể kéo dài, mới có thể truyền đời này sang đời khác. Nếu họ làm không tốt, thì chính quyền của họ sẽ bị người khác lấy mất, cho nên họ làm một cách rất cẩn trọng tỉ mỉ. Dân chủ được bầu lên có bốn năm, sau bốn năm giao lại cho người khác, nên họ sẽ không nghĩ cho thật dài lâu. Thời đại quân chủ, họ nghĩ đến kế sách dài lâu cả trăm năm. Họ có thể nghĩ một trăm năm, họ sẽ cống hiến cho nước một trăm năm, họ có thể nghĩ hai trăm năm thì cống hiến

cho nước hai trăm năm, họ không thể chỉ nghĩ mấy năm, nghĩ mấy năm chính quyền của họ không bị lật đổ là điều không thể. Cho nên chúng ta phải thật khách quan để quan sát sự thật.

Tiên sinh Tôn Trung Sơn đã lật đổ chuyên chế, xây dựng nền cộng hòa, ý tưởng của ông thật sự mà nói là hay vô cùng. Đáng tiếc tuổi thọ quá ngắn, nên đường lối của ông không đủ tuyên dương. Ông xây dựng một chính đảng, dùng chính đảng này thay thế cho một gia tộc, đường lối này của ông là như vậy, tập hợp được ưu điểm của quân chủ và dân chủ, tránh được khuyết điểm của quân chủ và dân chủ. Tôi rất kính trọng, ngưỡng mộ, khâm phục đối với tiên sinh Tôn. Ông là xây dựng một đảng chuyên chính, người trong đảng là do dân chủ bầu chọn ra. Nhưng chuyên chính có sở trường của quân chủ. Ông chọn lấy những ưu điểm xưa nay trong và ngoài nước, và đào thải khuyết điểm của nó, dùng phương pháp này để trị nước. Trước đây đế vương là gia tộc, đây là người trong gia đình quản lý quốc gia. Hiện nay xây dựng một chính đảng, là muốn những nhân tài có trí tuệ trong cả nước tập hợp lại với nhau để quản lý quốc gia. Dùng phương pháp này để thay thế cho gia tộc. Ý tưởng này rất hay, không phải chính trị đa đảng. Ý tưởng nghĩ rất hay, đáng tiếc là không làm được. Người hiểu được đường lối của ông không nhiều.

Tại sao không thể phát huy rạng rỡ đường lối này vậy? Suy cho cùng lại vẫn là một câu: Không có đọc sách Thánh Hiền. Nếu như cũng có thể dùng tinh thần giáo dục truyền thống vốn có, thì đường lối này của ông có thể xây dựng được nền tảng vững chắc, đó thật sự là may mắn của dân tộc quốc gia. Cho nên chúng ta nhìn vấn đề phải nhìn thật sâu, phải nhìn thật xa, phải có tầm nhìn lịch sử. Người Trung Quốc gọi là sự thật lịch sử. Kinh luận là trí thức, lịch sử là kiến thức, bạn mới có thể hiểu được một cách đại khái về chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sinh, mới có thể tránh khỏi biết bao nhiêu sai lầm, thật sự tìm kiếm hạnh phúc cho nhân dân, cho quốc gia, cho chúng sanh, đây là người có lý tưởng và lòng nhân đức.

Kinh điển của Phật giáo có thể nói là loại sách trí tuệ cứu cánh viên mãn, người có thể hiểu được càng ít hơn. Tại sao không thể hiểu được vậy? Vì cần phải đem tập khí thói xấu tham sân si mạn đào thải cho thật sạch sẽ, bạn mới có thể hiểu được. Điểm này là quá khó, quá khó rồi. Có người phàm phu nào mà không có tham sân si đâu? Nho Gia hiểu rõ đạo lý này, hy vọng bạn có thể khắc phục, áp chế được nó là được rồi, họ không bảo bạn dứt trừ. Mục đích của Phật pháp là dạy bạn thoát khỏi

tam giới, thoát khỏi tam giới nếu không dứt trừ thì không được. Nho Gia chưa có thoát khỏi tam giới. Hay nói cách khác, chỉ nói đến nhân thiên. Thiên vẫn còn ở cõi Trời Dục Giới, chứ chưa đến cõi Trời Sắc Giới, vì chưa lìa dục. Họ chỉ dạy bạn không chế được dục thôi, dục không thể tăng trưởng, còn cỡ như vậy là được rồi, không được tăng trưởng thêm nữa. Họ dạy bạn cái này. Còn mục đích của Phật pháp là thoát khỏi tam giới. Muốn thoát khỏi tam giới thì nhất định phải dứt trừ.

Chúng ta biết rõ chỉ có đoạn phiền não thì trí tuệ Bát nhã vốn có trong tự tánh mới có thể hiện tiền, không đoạn phiền não thì chắc chắn không thể hiện tiền. Phật nói: Tất cả chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng Như-lai. Cho nên tất cả chúng sanh không có khác gì so với chư Phật Như-lai. Hiện nay ở trên hình thức tại sao có sự khác biệt lớn như vậy? Vì trên trí tuệ đức năng của chúng ta có chướng ngại. Phật không có chướng ngại. Chướng ngại là gì vậy? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, là ba loại chướng ngại lớn. Cho nên chúng ta vốn dĩ có trí tuệ cứu cánh viên mãn, nay trí tuệ không còn nữa, trí tuệ biến thành phiền não rồi. Vốn dĩ là cảnh giới đại Niết bàn bất sanh bất diệt, nay đại Niết bàn biến thành sanh tử luân hồi rồi. Bạn nói có oan uổng hay không! Vốn dĩ có phước đức viên mãn, hiện nay phước đức đã biến thành nghiệp chướng rồi, sống đời sống khổ như vậy, cũng là bởi do không thể nào đào thải hết những lớp chướng ngại này. Cho nên lời Phật dạy chúng ta là lời hay, là lời chân thật, dạy chúng ta đập tắt tham sân si, siêng tu giới định tuệ. Đây là con đường sống, là con đường sáng suốt ra khỏi lục đạo luân hồi, thoát khỏi biển khổ. Những thứ nhân quả này, sau khi chúng ta học xong phải biết, nhân như thế nào sẽ có quả như thế đó.

Thiên địa tai sát, trái nghịch cha mẹ, trước đây bị những pháp luật nhân gian này xử phạt là hoa báo, còn quả báo ở địa ngục. Những sự việc này ở trong bút ký cổ xưa của Trung Quốc có ghi chép rất nhiều, ở trong chính sử cũng có ghi chép, đều là sự thật chứ không phải là giả. Hiện nay người trái nghịch cha mẹ rất nhiều, giống như không có quả báo. Quý vị vẫn còn trẻ, đợi thêm mấy năm nữa thử xem có quả báo hiện tiền hay không? Đã tạo ra nhân rồi thì không có chuyện là không có quả báo. Câu dưới đây, chúng tôi hiện nay đọc đến cảm nhận còn sâu hơn:

“NHƯỢC NGỘ THIÊU SƠN LÂM MỘC GIẢ THUYẾT CUỒNG MÊ THỦ TỬ BÁO”

(Nếu gặp kẻ đốt núi rừng cây cỏ, thời Ngài dạy rõ quả báo cuồng mê đến chết).

Thời gian trước Singapore bị tai họa khói mù. Nghe nói Malaysia, Indonesia khắp nơi rừng đều bị đốt. Nhất định phải biết, tất cả mọi tạo tác tội nghiệp, thì tội nghiệp đốt rừng là nặng nhất. Bạn thử nghĩ xem khi rừng hoang đó cháy lên thì bao nhiêu sinh linh đều mất mạng? Không biết nhiều hơn sắn bắn gấp bao nhiêu lần. Sắn bắn chúng ta dùng phương pháp gì đi nữa thì cũng không hại mạng chúng sanh nhiều bằng đốt rừng. Khi đốt một khu rừng, giết hại chúng sanh luôn tính bằng con số hàng triệu, chục triệu, những động vật nhỏ đó một con cũng không thể chạy thoát. Thật sự tạo tác tất cả tội nghiệp không có tội nào nặng hơn tội này. Đây là đại giới sát sanh. Cuồng mê thủ tử, “cuồng mê đến chết”, là quả báo hiện đời, là hoa báo. Quả báo chắc chắn là ở địa ngục A Tỳ. Thọ tội ở địa ngục A Tỳ, trong Kinh nói là vô số kiếp. Sau khi trải qua vô số kiếp trở ra, những chúng sanh bạn giết chết này, tương lai phải đền mạng. Không phải nói giết rồi là xong chuyện, đọa địa ngục, chịu tội ở địa ngục rồi là xong chuyện, thế thì quá thuận tiện cho bạn. Thiếu tiền thì trả tiền, thiếu mạng thì đền mạng, bạn nói cái nhân quả này đáng sợ biết bao. Bạn giết một chúng sanh, bạn tương lai phải đền một mạng, giết hai mạng thì phải đền hai mạng, bạn giết bao nhiêu thì tương lai bạn phải đền bấy nhiêu. Tu hành chúng quả cũng không được, không thể nói là tu hành chúng quả là hết chuyện, là có thể thiếu nợ mà không trả tiền, nợ mạng mà không đền mạng. Như thế chẳng phải Phật pháp đã phá hoại định luật nhân quả rồi sao? Quý vị phải biết, Phật Thích Ca Mâu Ni thành Phật rồi, vẫn phải chịu quả báo ăn lúa mạch dành cho ngựa ba tháng. Bạn thử nghĩ xem nhân quả báo ứng, thành Phật cũng không thể tránh khỏi.

Các bạn xem thấy An Thế Cao ở trong “Cao Tăng Truyện”. An Thế Cao phải đền hai lần thiếu mạng tại Trung Quốc. Đời trước đã ngộ sát người, nên đời này cũng bị người ngộ sát, giết chết. Làm chứng minh cho chúng ta, nhân duyên quả báo không mảy may sai chạy. Ngài là người chứng quả, người chứng quả tự mình biết rõ, cam tâm tình nguyện đến trả nợ mạng. Bị người ta giết mà vẫn rất vui vẻ, nợ dứt rồi, nợ hết rồi. Nếu như chúng ta ngày nay bị người ta trộm, bị người ta cướp, bị người ta hại, Phật ở trong Kinh nói hãy nghĩ là mình đang trả nợ. Là do chúng ta chưa có trí tuệ, không có thần thông, nên không biết việc quá khứ, trong tâm nghĩ là trả nợ, vui vẻ không có một chút xú tâm oán hận. Bị người ta lừa, bị người ta hãm hại, hãy nghĩ là trả nợ, món nợ này đến đây là hết rồi. Nói thực ra không phải ta nợ họ tức là họ nợ ta, chẳng phải sự việc nó là như vậy sao? Ta nợ họ, tốt quá trả rồi. Họ thiếu ta, không cần nữa, không cần đi đòi nợ ở đời sau nữa, cứ đòi tới đòi lui, chẳng phải là

dây dưa hoài không dứt sao? Nợ người ta thì trả cho họ, người ta nợ mình thì không cần nữa, đỡ tốn công. Đây mới là cách làm thông minh trí tuệ.

Câu này chúng ta không những phải nhớ kỹ, mà phải thường nói cho người khác nghe. Giết hại sinh linh nhất định phải đền mạng. Bạn đốt núi rừng, bạn biết bạn giết chết bao nhiêu sinh linh không? Những động vật nhỏ ở dưới đất đó, động vật nhỏ như kiến, có bao nhiêu con? Tương lai trả nợ mạng, đọa vào đường súc sanh trả nợ mạng trả không xong. Tội nghiệp mà trong một đời ngắn ngủi mấy chục năm tạo ra, trả vô lượng kiếp vẫn không xong, quá đáng sợ. Chúng ta ở trong đời này, nếu như thật sự giác ngộ, thật sự có trí tuệ, đời sống gian khổ đi nữa cũng không có sao cả. Tuyệt đối không được phép lợi dụng người khác một tí xíu nào. Nhất định phải giữ tâm tốt, làm việc tốt, tích đức tu thiện, đời này sau khi chết rồi, thì đời sau có chỗ tốt để đến, đời sau nhất định không được đọa ba ác đạo. Đọa ba ác đạo thì nguy to. Có lẽ có đồng tu sẽ nói, tôi đã tạo những tội nghiệp này thì làm thế nào?

Bản thân tôi là một điển hình rất tốt. Lúc nhỏ còn trẻ, thích ăn thịt chúng sanh, không thích ăn thịt súc sanh do nhà nuôi, mà thích ăn thịt rừng. Hằng ngày đi săn bắn, cho nên gặp báo ứng, là báo ứng đoán mạng. Đoán mạng là quả báo hiện đời, tương lai đọa địa ngục A Tỳ là quả báo. Sau khi ra khỏi địa ngục A Tỳ thì phải đi trả cho từng món nợ một. Bạn đã tạo nhân thì đâu có lý nào không nhận quả báo? Nhưng Phật nói cho chúng ta biết, chỉ cần bạn còn chưa dứt hơi thở, thì bạn vẫn được cứu. Tuy đã tạo tội nghiệp địa ngục A Tỳ, Phật cũng có cách cứu. Vấn đề là bạn có tin hay không? Nếu bạn không tin, thì bạn sẽ không được cứu. Nếu bạn chịu tin, bạn vẫn được cứu. Phật dạy phải sám trừ nghiệp chướng. Chúng ta đọc thấy ở trong Kinh, vua A Xà Thế tạo tội ngũ nghịch, giết cha, giết mẹ, kết giao với Đề Bà Đạt Đa phá hoại tăng đoàn, phá hòa hợp tăng. Đề Bà Đạt Đa làm cho thân Phật ra máu. Vua A Xà Thế đến lúc lâm chung mới giác ngộ, biết mình trước đây đã tạo lỗi lầm lớn. Biết sai rồi, nên cầu sám hối với Phật. Phật dạy ông ta niệm Phật A-Di-Đà cầu sanh Tịnh Độ, ông dùng tâm chí thành chân thành sám hối, sức mạnh sám hối vượt qua nghiệp lực của ông, nên ông vãng sanh Thế giới Cực lạc. Và lại phẩm vị vãng sanh rất cao, Phật nói ông ta vãng sanh là Thượng Phẩm Trung Sanh. Người học Phật chúng ta nhìn thấy chỗ này cảm thấy không phục, tạo tác tội nghiệp nặng như vậy, thì vãng sanh Hạ Hạ Phẩm là coi như đã tốt quá rồi, sao có thể là Thượng Phẩm Trung Sanh được? Mới biết sức mạnh của sám hối là không thể nghĩ bàn.

Có một niệm tâm sám hối thì người đó là người chí thiện, đích thực là người thiện. Ở trong Ngạn ngữ chúng ta thường nói: “*Người có lỗi biết hối lỗi quý hơn vàng*”. Ông ta thật sự quay đầu rồi. Vừa quay đầu vậy liền siêu phàm nhập Thánh. Siêu phàm nhập Thánh, xin thưa với quý vị, không còn thọ tội nghiệp địa ngục nữa, có thể miễn tội này. Nợ có phải trả không vậy? Vẫn phải trả. Cách trả như thế nào? Bồ-tát thuyết pháp độ chúng sanh là trả nợ. Ở trong độ chúng sanh cũng có gặp phải rất nhiều điều bất như ý, thấy đều là trả nợ cả. Giống như Phật Thích Ca Mâu Ni, đây là ở trên quả địa Như-lai độ chúng sanh, bạn thấy ở trong đồ chúng xuất gia của Ngài vẫn có Lục Quân Tỳ Kheo, vẫn có Đề Bà Đạt Đa, hằng ngày quấy nhiễu Ngài, hằng ngày khiến Ngài sinh phiền não. Đây là trả nợ, là oan gia trái chủ trước đây. Cho nên Thế Tôn năm xưa còn tại thế đã biểu diễn làm mẫu cho chúng ta thấy. Bản thân Ngài còn không thể tránh khỏi, thì pháp sư xuất gia hậu thế chúng ta bị một số người đến kiểm chuyện sinh sự, phỉ báng hãm hại là chuyện bình thường. Triều Minh ngài Hám Sơn, Đại sư Hám Sơn vẫn phải bị ngồi tù rất nhiều năm. Đại sư Lục Tổ Huệ Năng Thiền Tông còn phải trốn trong nhóm thợ săn 15 năm. Đó là Bồ-tát minh tâm kiến tánh đích thực, chứ không phải người bình thường. Làm người cấp dưới, làm người giúp việc trong nhóm thợ săn, nấu cơm, giặt quần áo cho họ, hầu hạ những người thợ săn này, thời gian không phải là ngắn, 15 năm, phải chịu sự sỉ nhục lớn như vậy, là do tội nghiệp, oan gia trái chủ đời trước, bạn không thể không trả nợ. Từ những chỗ này, chúng ta tưởng tượng thấy, Phật ở trong Kinh nói cho chúng ta biết những chân tướng sự thật này, nghiệp nhân quả báo không mảy may sai chạy. Đúng như lời nói: “*Không phải không có báo, mà do thời giờ chưa đến*”. Thời tiết nhân duyên, cũng là nhân duyên quả báo rất phức tạp. Duyên này chắc chắn sẽ có một ngày gặp phải, chắc chắn sẽ có một ngày bạn nhận báo ứng.

Câu này dưới đây:

“NHƯỢC NGỘ TIỀN HẬU PHỤ MẪU ÁC ĐỘC GIẢ, THUYẾT PHẢN SANH TIÊN THÁT HIỆN THỌ BÁO”.

(Nếu gặp cha ghẻ, mẹ ghẻ ăn ở độc ác, thời Ngài dạy rõ quả báo thác sanh trở lại hiện đời bị roi vọt).

Đây là người thế gian chúng ta gọi là cha mẹ ghẻ. Bởi vì con cái không phải đích thân mình sinh ra, nên thường hay ngược đãi. Họ hiện nay còn nhỏ, bạn ngược đãi họ, họ sẽ ghi hận trong tâm. Tương lai bạn già rồi, họ trưởng thành rồi, thì báo thù

sẽ đến thôi, là quả báo hiện đời. Cho nên Phật dạy chúng ta một nguyên tắc chung, cương lĩnh chung chúng ta phải nhớ kỹ là không kết oán thù với tất cả chúng sanh. Đây là nguyên tắc chung, cương lĩnh chung. Thà bị người khác làm nhục, hãm hại, chứ bản thân chúng ta tuyệt đối không được có ý nghĩ báo thù, vậy chúng ta đời này mới có thể thoát khỏi tam giới được. Nếu như có một niệm oán trời trách người, có một ý niệm ôm hận, hay nói cách khác, bạn vẫn phải tạo lục đạo luân hồi như cũ. Quan hệ của bạn với những oan gia trái chủ này không có cách gì thoát ra được, đời đời kiếp kiếp đền trả cho nhau, mỗi lần một tàn khốc hơn, tội nghiệp bạn tạo tác là cực nặng, vô cùng đáng sợ.

Khi quý vị đọc nhiều Kinh Đại thừa thật sự thấy sờn tóc gáy. Chúng ta trước kia tạo tác tội nghiệp, không những đời này, đời này bản thân chúng ta biết, còn có đời quá khứ nữa, những tội nghiệp từ vô thủy trong quá khứ tích lũy lại nguy hiểm vô cùng, càng nghĩ càng đáng sợ, càng nghĩ biết sự việc này nghiêm trọng, rất khủng khiếp. Nếu bạn ở lại trong lục đạo, thì oan gia trái chủ vô lượng vô biên, làm gì có cuộc sống tốt đẹp được? Cho nên thế gian này chúng ta hãy bình lặng mà quan sát, có người nào không vất vả đâu? Bất kể bạn ở thế gian này hưởng giàu sang cỡ nào, tuy bạn hưởng giàu sang, thì oan gia trái chủ vẫn cứ bao vây bạn. Quan sát thật kỹ thấy cuộc sống của họ cũng khổ. Điều này chúng ta cần biết rõ, cần sáng tỏ. Chúng ta gặp được Phật pháp, mới tìm được một con đường sống, tìm được con đường ra khỏi. Thoát khỏi sanh tử luân hồi, tạm thời thoát khỏi những oan gia trái chủ này, không phải thoát khỏi vĩnh viễn, chỉ tạm thời thoát khỏi. Sau khi thoát khỏi rồi, chúng ta về Thế giới Tây Phương Cực Lạc, đến nơi đó làm Bồ-tát, làm Phật, sau đó trở lại trả nợ tiếp. Trong Kinh Phật nói rất rõ ràng: *“Phật không độ người không có duyên”*. Oan gia trái chủ đều có duyên với ta, tương lai ta sẽ đến độ họ. Từ đó cho thấy, oan gia trái chủ nhiều cũng không phải không tốt, cũng rất tốt, tương lai độ chúng sanh nhiều, quay trở lại giúp họ thành Phật, giúp họ cũng có thể thoát khỏi biển khổ.

Câu sau cùng:

“NHƯỢC NGỘ VĨNG BỒ SANH SÔ GIẢ, THUYẾT CỐT NHỤC PHÂN LY BẢO”.

(Nếu gặp kẻ dùng lưới bắt chim non, thời Ngài dạy rõ quả báo cốt nhục chia lìa).

Đây cũng là việc đích thân tôi trải qua, tôi từng làm việc này, và bị cái báo ứng này. Trong đời tôi người thân không thể đoán tu. Nên khi mở bản Kinh ra, tôi tạo nhân này, nên bị quả báo này, rõ ràng như vậy, minh bạch như vậy. Đích thân trải qua nên cảm nhận sâu vô cùng. Xem tiếp đoạn dưới đây:

“NHƯỢC NGỘ HỦY BÁNG TAM BẢO GIẢ, THUYẾT MANH LUNG ÂM Á BẢO”.

(Nếu gặp kẻ hủy báng Tam Bảo, thời Ngài dạy rõ quả báo đui, điếc, câm, ngọng).

Những lời này, Phật nói ở trong Kinh đều là nói hoa báo, còn quả báo ở địa ngục. Chúng ta đem câu này dưới đây hợp chung lại xem:

“NHƯỢC NGỘ KHINH PHÁP MẠN GIÁO GIẢ, THUYẾT VĨNH XỨ ÁC ĐẠO BÁO”

(Nếu gặp kẻ khinh chê giáo pháp, thời Ngài dạy rõ quả báo ở mãi trong ác đạo).

Khinh chê Phật pháp, thờ ơ với việc hoằng pháp. Giáo là hoằng pháp lợi sinh. Bạn dùng tâm khinh mạn đối với những việc này. Hay nói cách khác là không coi trọng. Tại sao có quả báo nặng như vậy? Từ Phật pháp chúng ta cũng có thể liên tưởng đến pháp thế gian. Ở trong pháp thế gian, giáo dục là gốc rễ, là gốc rễ của hạnh phúc cá nhân, là gốc rễ của gia đình mỹ mãn, gốc rễ của xã hội ổn định, gốc rễ của thế gian hòa bình. Bạn phá hủy gốc rễ rồi, thì thế gian này sao mà không loạn được? Nên giáo dục Nho Gia, nói lời thành thật, tuy chính sách, phương hướng, mục tiêu của giáo dục Trung Quốc là do Hán Vũ Đế lập ra. Quốc gia chọn cái này để làm tông chỉ giáo dục, mãi cho đến thời Mãn Thanh, triều đại không ngừng thay đổi, nhưng chính sách giáo dục của Trung Quốc không có thay đổi, hai ngàn năm không có thay đổi. Nếu như thời gian này, quốc gia thật sự chấp hành, có thể làm thêm vài phần thì quốc thái dân an. Nếu như không coi trọng thì thiên hạ đại loạn. Điều này có thể nhìn thấy chứng cứ trong lịch sử rất chính xác. Ở trong “Học Ký” nói với chúng ta: “*Kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên*” (*Xây dựng đất nước, lãnh đạo nhân dân, giáo dục là trên hết*) là không sai chút nào cả. Xây dựng một quốc gia, xây dựng một chính quyền, lãnh đạo nhân dân cả nước thì điều gì là quan trọng nhất? Là giáo dục. Giáo học vi tiên. Nếu như là khinh chê giáo pháp, thì vấn đề là nghiêm trọng rồi. Trung Quốc từ xưa đến nay không phải dùng pháp để trị quốc. Người Phương Tây

hiện nay nói pháp trị. Người Trung Quốc chúng ta cao siêu hơn họ, người Trung Quốc nói lễ trị.

Trung Quốc từ xưa đến nay là nói: Đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ, dùng năm chữ này để trị thiên hạ, để trị quốc. Cái dụng của Lễ, hòa là quý nhất. Phật pháp chúng ta nói Lục Hòa Kính. Tuy họ không nói Lục Hòa, chí ít cũng nói được tam hòa. Chúng ta ngày nay đến Bắc Kinh, thử xem Cố Cung của triều Thanh. Cố Cung này là ba đời Nguyên, Minh, Thanh, hoàng cung ba đời đều là ở một chỗ, hơn 700 năm. Công trình kiến trúc chủ yếu nhất của nó, dân gian chúng ta gọi là Điện Kim Loan. Thực ra nó không gọi là Điện Kim Loan, mà gọi là Điện Thái Hòa. Nó gọi là hòa. Phía sau điện Thái Hòa là điện Trung Hòa, phía sau nữa là điện Bảo Hòa. Bạn thử xem là ý nghĩa gì? Đế vương là người có thông minh trí tuệ, dùng hòa để trị thiên hạ, ý nghĩa này sâu xa biết bao, cho nên họ có thể duy trì đất nước hơn 260 năm, không phải không có đạo lý. Nếu như những hoàng đế cuối năm triều Thanh như Từ Hy này vẫn tuân thủ theo những nguyên lý, nguyên tắc của tổ tiên xưa, thì ngày nay vẫn là thiên hạ của triều Thanh, vẫn là nước Đại Thanh. Sao nó có thể mất nước được? Vô cùng đáng tiếc, do con cháu đời cuối quên mất lời giáo huấn của tổ tiên rồi, tùy tiện làm càng nên mới bị mất nước. Cho nên căn cứ theo nguyên lý, nguyên tắc của giáo dục Trung Quốc, một triều đình lập nên có thể kéo dài ngàn năm, muôn đời, bạn chỉ cần làm theo thì trăm họ người nào cũng được hưởng phước, sẽ không nghĩ đến phải lật đổ chính quyền của bạn. Tại sao vậy? Chính quyền quá tốt rồi, chính phủ quá tốt rồi, được toàn dân ủng hộ. Bạn làm họ không hài lòng, trái ngược lòng người, thì người ta mới tạo phản. Bạn có thể thuận theo lòng người, có thể mọi thứ thật sự là yêu dân như con, mọi thứ đều có thể chăm sóc rất chu đáo, yêu thương họ, quan tâm họ, hết lòng hết dạ chăm sóc đời sống của họ, thì đâu có chuyện không được nhân dân ủng hộ? Chính quyền này của bạn là ngàn năm muôn đời, đó là lẽ đương nhiên. Bạn không yêu nhân dân, bạn chà đạp nhân dân, không bảo vệ nhân dân, không quan tâm đến sự sống chết của nhân dân, thì nhân dân đương nhiên tạo phản. Lịch sử là tấm gương rất sáng tỏ. Kinh luận là tri thức, lịch sử là tấm gương, là làm chứng minh cho chúng ta.

Nền giáo dục Phật Đà có ảnh hưởng yên bình hay loạn lạc đối với xã hội Trung Quốc cũng vô cùng rõ rệt. Các triều đại Trung Quốc, triều đại nào hưng vượng nhất thì lúc đó Phật pháp hưng thịnh nhất. Khi triều đại này suy bại nhất, thì Phật pháp cũng suy bại. Ở trong đây làm nhân quả cho nhau. Tại sao có hiện tượng này? Phật pháp dạy

người hướng thiện. Phật pháp hưng vượng, thì lòng người lương thiện. Phật pháp suy vi, hay nói cách khác, người tin Phật ít, người thiện ít, tâm thiện ít, người làm ác nhiều. Sau khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc, đế vương các đời của Trung Quốc, không có vị nào không chăm chỉ nỗ lực học tập, đem Phật pháp phát huy rạng rỡ, nền giáo dục Phật giáo được phổ biến rộng xuống đến dân gian, tạo nên nếp sống tốt đẹp của xã hội. Mọi người hiểu được nhân quả báo ứng, nên khởi tâm động niệm tự nhiên sẽ bớt phóng túng, không cần dùng pháp luật. Đây tuyệt đối không phải chính sách ngu dân, tuyệt đối không phải lừa gạt trăm họ, ở trong đây có chân lý, chân tướng sự thật.

Câu này dưới đây:

“NHƯỢC NGỘ PHÁ DỤNG THƯỜNG TRỤ GIẢ, THUYẾT ỨC KIẾP LUÂN HỒI ĐỊA NGỤC BÁO”.

(Nếu gặp kẻ lạm phá của thường trụ, thời Ngài dạy rõ quả báo ỨC KIẾP LUÂN HỒI NƠI ĐỊA NGỤC).

Lạm phá của thường trụ, phần trước đã giảng qua rồi, đây là thuộc về giới trộm cắp. Trộm của thường trụ. Phật nói ở trong Kinh, tạo tội nặng thế nào đi nữa thì Phật Bồ-tát cũng có thể cứu được, chứ trộm của thường trụ thì Phật không thể cứu. Chúng ta phạm tội này thì làm thế nào? Tội này rất dễ phạm. Chúng ta trộm cắp, trộm đồ của một người thì kết tội nhẹ, tương lai trả nợ chỉ trả cho một người. Nếu như trộm đồ của quốc gia, thì sự việc rất phiền phức, tương lai trả nợ phải trả cho mọi người trong cả nước, họ đều là chủ nợ của chúng ta. Của cải quốc gia từ đâu mà có vậy? Do nhân dân nộp thuế mà có, cho nên người nào cũng là chủ nhân, tương lai khi trả nợ, bạn phải trả cho từng người một. Trung Quốc có một tỉ ba người, một tỉ ba người đều là chủ nợ của bạn, bạn có sức mà trả! Thường Trụ ở trong cửa Phật còn khủng khiếp hơn nữa! Nhưng mà quý vị phải biết, hiện nay sự thật không như vậy. Trước đây khi tôi giảng Kinh ở Đài Loan, có một vị lão cư sĩ, vị lão cư sĩ này nay đã không còn nữa, đã vãng sanh rất nhiều năm rồi. Có một lần ông đặc biệt mời tôi ăn cơm, chỉ mời có một mình tôi, chỉ có hai người chúng tôi ăn cơm ở trong quán ăn. Tôi hỏi, lão cư sĩ, ông hôm nay mời tôi có chuyện gì không? Ông nói: Tôi có một vấn đề thật không biết xử lý thế nào, muốn thỉnh giáo pháp sư. Tôi hỏi, vấn đề gì vậy? Ông nói: Phá hòa hợp tăng, trộm của thường trụ, cái này đọa địa ngục A Tỳ vĩnh viễn không thể trở lại thân người, vậy thì làm sao đây? Sau khi tôi nghe xong, tôi mỉm cười và

nói: Ông nhìn thấy phá hòa hợp tăng ở nơi nào. Ông nhìn thấy ở đâu? Tôi vừa hỏi vậy, sau khi ông hỏi tương xong cũng ngậy người. Tôi nói cả đời tôi giảng Kinh thuyết pháp khắp nơi, tôi chưa từng gặp thấy tăng đoàn hòa hợp. Tại sao vậy? Người xuất gia ở nơi đó cũng cãi nhau, cũng đấu tranh. Tôi hỏi, ông gặp được tăng đoàn hòa hợp ở chỗ nào? Hiện nay của thường trụ là của thường trụ gì? Chùa đó là nhà của họ, họ không phải thập phương thường trụ, chúng ta đến nơi đó để xin quả đơn cũng không được, họ cũng không cho phép, thế thì tính là của thường trụ gì chứ? Đó là nhà của họ mà. Tôi vừa nói vậy, thì ông mới bỗng nhiên vỡ lẽ. Phá hòa hợp tăng mà ông nói đó là không phải phá hòa hợp tăng, là phá gia đình của họ, trộm của thường trụ là trộm của gia đình họ. Cái tội đó không có gì là ghê gớm cả. Trong chùa này của họ có năm ba người ở, tương lai chỉ trả nợ cho năm ba người đó. Tôi nói, cả đời tôi chưa từng gặp được tăng đoàn hòa hợp, chưa có gặp được đạo tràng thập phương thường trụ. Tôi nói, ông có gặp được nói cho tôi biết với. Ông sau đó suy nghĩ, cũng chưa từng gặp được bao giờ. Thế tốt rồi, chúng ta ăn cơm thôi. Cho nên hiện nay chùa là chùa con cháu, chùa nhỏ, biến chất rồi, không phải thập phương thường trụ.

Tương lai Cư Sĩ Lâm nơi đây xây dựng thôn Di Đà, đó mới là thập phương thường trụ. Ở trong đây nếu lấy cấp đồ ở nơi đó, thì kết tội là như trong Kinh nói. Đạo tràng Cư Sĩ Lâm Singapore, tuy là đạo tràng do cư sĩ tại gia lập nên, nhưng đạo tràng này là đạo tràng thập phương. Tứ chúng đệ tử trong cửa Phật đều có thể xin quả đơn ở nơi này, đều không từ chối. Sau khi thôn Di Đà thành lập, thế thì càng thù thắng hơn nữa. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nói với tôi, người niệm Phật của bất kỳ quốc gia khu vực nào, xuất gia cũng được, tại gia cũng được, chỉ cần cầm được giấy tạm trú hợp pháp của Singapore, thì đạo tràng này đều đáp ứng. Bạn ở nơi đây thật thà niệm Phật, thì tứ sự cúng dường, cúng dường mãi cho đến khi bạn vãng sanh. Đây là thường trụ, đây đích thực là thập phương thường trụ. Cư Sĩ Lâm, các bạn xem trai đường ở phía dưới, mỗi ngày cung ứng ba bữa tiệc cơ động, ăn cơm miễn phí, bất kể bạn có tin Phật hay không tin Phật, bạn đến đều có cơm ăn. Thậm chí là bạn phỉ báng Phật, phỉ báng Phật pháp, bạn bước vào cửa cũng cho bạn ăn, tuyệt đối không có bài xích. Cư Sĩ Lâm, chúng ta thấy ở nơi đó có rất nhiều người là ngoại giáo, là người của Cơ Đốc Giáo, của Thiên Chúa Giáo gần đó đều đến ăn, hết thầy đều cúng dường, cúng dường bình đẳng, đây là thập phương thường trụ. Cho nên nơi đó ăn cơm một ngày ba bữa, bạn cứ ăn thỏa sức, nhưng bạn không được lén lút mang một chút xiu com, rau ở trong đó về, cái đó thì phiền phức to rồi! Cái đó kết tội chính là kết tội theo

hương thập phương thường trụ, là không được phép. Nếu người ta mở tiệm cơm chay, khi bạn đến trộm lấy đồ trong đó, thì cái tội đó rất nhỏ, cái đó không có gì. Chứ thập phương thường trụ Cư Sĩ Lâm này, kết tội này là rất nặng. Cho nên ngày nay trong đời chúng tôi gặp được thập phương thường trụ quả thật chỉ có mỗi một cái là Cư Sĩ Lâm mà thôi! Nó chỉ có một điều kiện là bạn thật tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, thì bạn có thể thường trụ ở đạo tràng này. Nhưng người hiện nay không thật thà. Để phòng ngừa tệ nạn, như có một số người giả vờ đến đây để niệm Phật, đến tiếp nhận cúng dường, chúng ta chẳng phải bị lừa, bị gạt rồi sao? Cho nên nội quy của nó là phải khiến bạn mỗi ngày phải đến niệm Phật dường niệm Phật, người ở nơi này cũng phải điêm danh, liên tục ba lần không có đến niệm Phật dường thì mời bạn rời đi, mời bạn đi nơi khác, nơi đây không nhận giúp đỡ bạn nữa. Bạn cần phải không thiếu một thời khóa nào tại niệm Phật dường, thì thường trụ nơi này vui vẻ cúng dường bạn, bạn phải thật sự vì rũ dứt sanh tử, thật sự vì ra khỏi tam giới, thật sự vì cầu sanh Tịnh Độ, thì vui vẻ cúng dường bạn. Cho nên cái duyên này vô cùng thù thắng.

Khi chúng tôi giảng "Kinh Hoa Nghiêm" đã từng nhắc qua với quý vị, Phật Tỳ Lô Giá Na lập nên thế giới Hoa Tạng, cúng dường và thành tựu cho những người tu hành. Phật A-Di-Đà lập nên thế giới Cực lạc giúp cho những người niệm Phật, và thành tựu cho họ làm Phật. Ngày nay Cư Sĩ Lâm lập nên đạo tràng này là nhằm thành tựu cho người niệm Phật các nơi trên thế giới, giúp bạn vãng sanh Tịnh Độ. Đây là không thể nghĩ bàn. Nơi đây đích thực là đạo tràng hy hữu khó gặp trên thế gian. Chúng tôi không dám nói sau này chắc không có nữa, nhưng đây thật sự là trước giờ chưa từng có, là đạo tràng do cư sĩ lập nên, vô cùng hy hữu khó gặp. Cho nên của thường trụ chúng ta cần hiểu rõ, nhân quả ở trong đây không thể nghĩ bàn.

“NHƯỢC NGỘ Ô PHẠM VU TĂNG GIÀ, THUYẾT VĨNH TẠI SÚC SANH BÁO”.

(Nếu gặp kẻ ô nhục người hạnh thanh tịnh và vu báng tăng già, thời Ngài dạy rõ quả báo ở mãi trong loài súc sanh).

Ô là ô nhiễm. Ở trong Phật pháp chính là phạm giới dâm dục. Vu là phỉ báng. Phỉ báng người xuất gia, đây là vĩnh viễn bị quả báo ở đường súc sanh. “Vĩnh tại súc sanh báo”, cũng là sau khi chịu quả báo ở địa ngục ra, thì chịu quả báo ở đường súc sanh. Quả báo này chắc chắn là ở địa ngục. Pháp sư Thanh Lương ở trong đoạn văn

này, Ngài trích dẫn một đoạn nói trong “Kinh Thắng Thiên Tử”, dặn dò chúng ta lưu thông bộ Kinh này. “Nếu có pháp sư nào lưu thông Kinh này”. Sao gọi là lưu thông? Có phải chúng ta in nhiều một chút để tặng cho người khác gọi là lưu thông không? Không phải. Cái phạm vi đó quá nhỏ hẹp. Y giáo phụng hành gọi là lưu thông. Bản thân chúng ta phải làm nên tấm gương cho người ta thấy, vậy gọi là lưu thông, mới có tác dụng, mới có thể thật sự lợi ích chúng sanh. Đây là trong Kinh thường nói: Thọ trì, đọc tụng, vì người diễn thuyết. Diễn là biểu diễn, làm ra cho người ta thấy, thật sự là y giáo phụng hành, y giáo phụng hành triệt để. Nơi pháp sư ở, nơi có Kinh điển, nơi có đạo tràng, chính là nơi có chư Phật Như-lai ở. Công đức lợi ích này, ngay cả Phật, Bồ-tát nói cũng không hết. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này.

Xem tiếp Kinh văn dưới đây:

**“NHƯỢC NGỘ THANG HỎA TRẨM CHƯỚC THƯƠNG SANH GIẢ,
THUYẾT LUÂN HỒI ĐỆ THƯỜNG BÁO”.**

(Nếu gặp kẻ dùng nước sôi hay lửa, chém chặt, giết hại sinh vật, thời Ngài dạy rõ quả báo phải luân hồi thường mạng lẫn nhau).

Phía dưới là nói về tạp nghiệp báo. Những gì chúng ta nhìn thấy phía trước là ác nghiệp. Chúng tôi đọc xong thấy muôn vàn cảm khái, đều đã tạo qua rồi. Thang hỏa là gì vậy? Là đun nấu thịt chúng sanh. Khi xắt thịt, dùng dao chặt từng nhát từng nhát, chém chặt. Chúng ta ngày nay giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh, Phật nói trong Kinh, người chết làm dê, dê chết làm người, tương lai chúng ta chết đọa vào đường súc sanh, còn chúng làm người, cũng chặt chúng ta thành từng khúc để ăn, là quả báo phải luân hồi thường mạng lẫn nhau. Chúng ta ngày nay ăn thịt chúng, thì tương lai chúng ăn thịt chúng ta, đền trả cho nhau không bao giờ dứt. Hiện nay thế gian nhiều tai nạn như vậy, do đâu mà ra vậy? Do nghiệp sát quá nặng. Không những những chúng sanh này ăn thịt, còn muốn ăn sống nữa. Bạn nói nguy hiểm cỡ nào? Hiện nay tại sao tai nạn nhiều hơn gấp nhiều lần so với trước đây? Chúng ta hãy bình tĩnh mà suy nghĩ xem, 50-60 năm trước, trước thời kỳ kháng chiến và thời kỳ kháng chiến, đây là đích thân tôi trải qua. Thời gian đó nhân dân sống rất khổ, ở nông thôn, đại khái một tháng mới có một lần bán thịt, chứ đâu có chuyện mỗi ngày có thịt ăn? Là việc không thể. Mấy làng chung lại một tháng mới giết một con heo. Khi giết heo tìm một cái cây cao, trên cây treo một cành trúc. Trên cành trúc treo một tờ giấy màu vàng, mọi người nhìn thấy hôm nay ở đây có bán thịt, mới chạy đến nơi đó, để mua

nửa cân, một cân thịt, một tháng mới ăn được một lần. Chỉ có khi đến tết, mấy ngày đó mới có thịt ăn mỗi ngày. Cho nên trẻ con đều rất trông mong đến tết. Hiện nay là ăn tết mỗi ngày, ăn thịt mỗi ngày, sát sanh mỗi ngày, nên quả báo tai nạn lập tức hiện tiền ngay. Chúng ta phải thật bình lặng mà quan sát, tư duy thì bạn mới có thể tìm ra được nguyên nhân đích thực. Thiên tai nhân họa tới tấp không dứt, nhìn thấy mà phát hoảng, nhưng không biết nguyên nhân. Đây là ngu muội không biết. Những gì Thánh nhân thế gian và xuất thế gian dạy bảo thì không tin, không đọc sách Thánh Hiền, không tin lời của những bậc Thánh Hiền nói. Tự cho rằng thông minh trí tuệ hơn người xưa, người xưa lạc hậu rồi. Người hiện nay thông minh trí tuệ hơn người xưa quá nhiều quá nhiều rồi. Người xưa thắp đèn dầu, đâu có sáng sủa như đèn điện hiện nay? Người hiện nay thông minh hơn người xưa! Họ nói có vẻ tự đắc. Nghe thấy rất có đạo lý, thực ra không có đạo lý. Người xưa thông minh trí tuệ, vậy có thể phát triển khoa học kỹ thuật như hiện nay không? Họ có năng lực này, có trí tuệ này. Tại sao không làm? Họ có đạo lý của họ ở trong đó. Nếu như hai ngàn năm trước đã bắt đầu làm rồi, thì thế giới này đã bị hủy diệt từ lâu rồi. Cho nên họ không chịu phát triển, hy vọng người đời được ổn định hòa bình lâu dài ở thế gian, sống được một chút đời sống của con người đích thực. Người hiện nay không phải sống đời sống của con người, là sống đời sống nô lệ cho máy móc khoa học kỹ thuật, chứ đâu phải là đời sống của con người? Ý vị tình người không còn nữa, ngay cả niềm mơ cũng không thể nghĩ ra được. Chúng ta đọc sách xưa, văn chương của người xưa, tác phẩm văn học. Người trước đây sống, cả đời sống ở trong tình thơ ý họa. Đẹp biết bao! Người hiện nay sống, là sống ở đâu vậy? Sống ở trong yêu ma quỷ quái. Tôi là không có tiếp xúc, thỉnh thoảng xem qua hình ảnh ca múa trên truyền hình. Đó là gì vậy? Yêu ma quỷ quái. Cái âm thanh đó giống như quỷ khóc, sói tru vậy. Sống đời sống như vậy! Họ ở đó gọi là hưởng thụ. Chúng tôi nhìn thấy thật đáng thương! Hoàn toàn là điên cuồng, là giống như hít heroin, chích ma túy biến ra cái hình dạng đó vậy. Đâu phải là hình dạng của con người? Mất bình thường! Cho nên chúng ta nhất định phải cảnh giác, cảnh giác cao độ.

Chúng ta làm việc ở trong nhà bếp đọc thấy câu này, bạn có thể nào không thất kinh hồn vía không? Sau khi đọc qua đoạn Kinh văn này của "Kinh Địa Tạng", thì nhất định không dám ăn thịt nữa, không dám sát sanh nữa. Chúng ta học Phật, tuy ta hiểu rõ đạo lý này, nhưng người trong nhà không tin, người trong nhà vẫn muốn ăn thịt, hằng ngày vẫn phải xắt cho họ, vẫn phải chặt cho họ, vẫn phải làm cho họ thì làm thế nào? Tôi bèn khuyên bạn, mỗi ngày tốt nhất đem "Kinh Địa Tạng" tụng một lần

hồi hướng cho người nhà. Bạn có tâm chân thành, sẽ được Tam Bảo gia trì, tương lai dần dần ý nghĩ của họ sẽ chuyển trở lại. Chân thành thì có thể cảm động được lòng người. Dùng tâm chân thành thay cho gia đình này, gia đình này đều là oan gia trái chủ. Ta không ăn vẫn phải làm thay họ, vậy có phải là oan gia trái chủ hay không? Cho nên bạn phải hồi hướng thay cho họ, phải cầu sám hối thay cho họ, qua thời gian họ sẽ cảm động, họ sẽ quay đầu. Họ không thể quay đầu, không có cảm động là do tâm chân thành của chúng ta không đủ, sức mạnh của chúng ta chưa có đạt đến, phải trách chính mình. Nhất định phải tìm thời gian cầu sám hối thay cho họ, lễ lạy Bồ-tát Địa Tạng nhiều thêm, có thể mỗi ngày lạy được 300 lạy, lạy một ngàn lạy, dùng tâm chí thành cầu sám hối mới tiêu nghiệp chướng được. Đem công đức tu trì của bạn hồi hướng cho những chúng sanh này, hồi hướng gia trì cho họ, hy vọng họ sớm sinh vào cõi thiện. Việc hồi hướng thứ hai, là hy vọng người trong gia đình có thể tiêu trừ nghiệp chướng, khai trí tuệ, đoạn ác tu thiện, vĩnh viễn không ăn thịt chúng sanh, vậy bạn đã hành Bồ-tát đạo ở trong gia đình rồi. Gia đình đó chính là đạo tràng của bạn. Độ chúng sanh trước tiên độ người nhà trước, sau đó độ bạn bè thân thích, bà con xóm giềng của bạn, bạn phải làm nên cho người ta thấy. Cho nên học Phật ngay cả người trong gia đình cũng không thể được độ, thì bạn không có thành tựu gì, bạn thành tựu rất hữu hạn. Bạn phải cảm động được người trong gia đình bạn, thì việc học Phật của bạn mới được xem là có chút thành tựu, có chút thành tích. Người trong gia đình bạn không cảm động, thì bạn không có thành tích gì để nói.

“NHƯỢC NGỘ PHÁ GIỚI PHẠM TRAI GIẢ, THUYẾT CẨM THÚ CƠ NGẠ BẢO”.

(Nếu gặp kẻ phá giới phạm trai, thời Ngài dạy rõ quả báo cấm thú đối khát)

Phá giới mọi người dễ hiểu. “Phạm trai”, Trai là gì? Hiện nay hầu hết mọi người cho rằng ăn chay gọi là trai. Thực ra là sai rồi! “Trai” ở trong Phật pháp chúng ta nói là không ăn quá nửa ngày, không phải quá Ngọ. Quá Ngọ là sai rồi. Hiện nay hầu hết mọi người nói trì Ngọ, nói vậy không đúng. Không ăn quá nửa ngày, giữa ngày. Nếu như nói giờ Ngọ là 11 giờ đến một giờ là giờ Ngọ. Giờ Ngọ có thời gian là hai giờ đồng hồ. Không ăn nửa ngày, giữa ngày. Cho nên người trì trai, thời hiện đại tốt nhất là dùng lịch thiên văn, bởi vì mỗi một ngày, thời gian giữa ngày đều khác nhau, mỗi ngày đều có độ chênh lệch thời gian, nên lịch thiên văn là đáng tin cậy nhất, giữa

ngày là mấy giờ, mấy phút, mấy giây, bạn không được quá giữa ngày, đây mới đích thực là trì trai. Thời gian trì trai, mà phạm trai vậy là có tội. Phật, Bồ-tát trì trai cũng là làm cho chúng sanh thấy. Người thế gian không có người nào không tham ăn, một ngày ba bữa, còn phải ăn vặt, còn phải ăn khuya, đây đều là sai lầm. Trong ăn uống vô tình tạo biết bao nhiêu tội nghiệp mà họ không biết. Cho nên người xuất gia, thị hiện nên tấm gương cho họ thấy. Mỗi ngày các bạn ăn nhiều như vậy, coi trọng dinh dưỡng nhiều như vậy, mà sức khỏe cũng chẳng ra làm sao. Chúng tôi mỗi ngày ăn một bữa, mà sức khỏe cũng không kém hơn bạn, khiến cho họ từ chỗ này soi lại mà giác ngộ. Thật sự hiểu được đạo dưỡng sinh. Người hiện nay dưỡng sinh là phải hấp thu rất nhiều dinh dưỡng. Người Trung Quốc chúng ta xưa nay không có nói dinh dưỡng bao giờ. Trung Quốc đại lục có những người nghèo khó, lạc hậu, họ hiểu dinh dưỡng cái gì? Nhưng rất kỳ lạ là đều trường thọ cả. Ở nông thôn tuổi thọ rất dài, người sống hơn 100 tuổi rất nhiều. Tôi trước đây sống ở nước Mỹ, dường như lúc đó đại lục là vừa mới mở cửa, có lẽ là vừa mới mở cửa không được bao lâu. Nước Mỹ đã từng phái một số người đến Trung Quốc đại lục để điều tra, nghiên cứu, tại sao người Trung Quốc trình độ vệ sinh kém như vậy mà có thể trường thọ? Người Mỹ mọi thứ đều chỉ chu vãn bị đoán mạng. Họ bèn nghiên cứu đạo lý này, mà không nghiên cứu ra được, nhìn đời sống ăn uống của họ nếu sánh với tiêu chuẩn của nước Mỹ thì kém hơn quá xa, nhưng người Trung Quốc trường thọ. Dùng phương pháp khoa học để nghiên cứu, nhưng nghiên cứu không ra, họ không hiểu.

Nguyên nhân trường thọ ở chỗ nào vậy? Tâm địa thanh tịnh, vọng niệm ít. Phiền não là nguyên nhân đích thực đoạt mạng con người. Bạn thấy người tuổi trẻ của nước Mỹ, đại khái là trước 25 tuổi, còn có thể coi được, vẫn còn rất đẹp. Sau 30 tuổi là xong rồi! Trên mặt hiện ra từng đường từng đường đầy nếp nhăn. Chúng tôi thấy quý vị đều không có nếp nhăn. Tại sao có nhiều nếp nhăn như vậy? Phiền não quá nhiều! Nhiều do đâu? Do áp lực đời sống. Bạn phải biết đời sống của người Mỹ, họ sống giống như là rất tốt, nhưng đều là mắc nợ mà có. Mua nhà phải vay mượn. Nhà chỉ cần trả bao nhiêu? Chưa đến một phần mười. Ví dụ nhà giá 100 ngàn đô, trả khoảng năm ngàn đô là được rồi. Sau đó 20 năm, 30 năm dần dần trả hết, kể cả trả lãi mỗi tháng nữa, vay ngân hàng. Những đồ dùng trong nhà các bạn, họ lái xe hơi, tủ lạnh, thậm chí nói cho bạn biết, ngay cả mua đồ ăn cũng mua thiếu mà có. Bạn mua đồ ăn, mua rau, mua gạo v.v... dùng thẻ tín dụng. Thẻ tín dụng là do ngân hàng cấp cho bạn, ngân hàng cho nợ. Bạn nỗ lực làm việc rất vất vả, mỗi ngày làm việc là để trả nợ ngân hàng, trả nợ cho công ty bảo hiểm. Họ mỗi ngày, cả đời làm việc ở

nơi đó là để trả nợ. Bạn nghĩ xem áp lực đời sống của họ nặng biết bao? Cho nên họ phải rất chăm chỉ nỗ lực làm việc, họ không dám lười biếng, không dám buông lỏng. Tại sao vậy? Vừa buông lỏng, vừa lười biếng, thì công ty lập tức đuổi việc bạn, bạn hết thấy điều tiêu rồi! Tất cả mọi thứ trong nhà bạn, ngân hàng tịch thu, công ty bảo hiểm tịch thu, họ bèn bán đấu giá để trả nợ. Nên cuộc sống của họ rất vất vả, rất đáng thương! Bạn không cư trú ở nước ngoài, bạn không hiểu tình trạng đời sống của họ, khổ vô cùng!

Tôi lần đầu tiên trở về tổ quốc viếng thăm, đi cùng với Viện trưởng Hàn về Đại Liên quê hương của bà, nơi đó có không ít bạn bè thân thích đến tiếp đãi, mời chúng tôi ăn cơm. Họ biết chúng tôi từ nước Mỹ trở về nên vô cùng ngưỡng mộ. Tôi nói với họ đời sống của người Mỹ không bằng quý vị. Họ không tin. Họ nói tôi lừa dối họ, an ủi họ. Tôi quay trở lại hỏi họ, vào lúc đó đại khái có khoảng hơn 30 người đang có mặt. Tôi nói, tôi hỏi quý vị, có quý vị nào ở đây sống mà bị thiếu nợ không? Họ nhìn nhau, không có người nào cả. Người Mỹ sao có thể sánh với bạn nổi? Người Mỹ vừa sinh ra là đã mắc nợ, đến chết cũng trả không hết. Họ sống là đời sống gì? Các bạn là sống đời sống gì? Tuy các bạn sống vẻ bề ngoài giống như là nghèo khổ hơn họ, bạn không có nhà lầu, không có xe hơi. Sau khi các bạn tan ca xong, vài người bạn ngồi tụ lại với nhau, bày ra vài hạt đậu phụng, nhâm nhi vài ly rượu, nói chuyện tán gẫu rất thoải mái. Người nước ngoài có kiểu an nhàn thoải mái này không? Không có. Cả đời cũng không có được một ngày sống như thế này, đầu óc suốt ngày căng thẳng cực độ! Cho nên người nước ngoài rất dễ già yếu, nguyên nhân là ở chỗ này. Bối cảnh văn hóa của họ chúng tôi hiểu. Nói thực ra họ vô cùng ngưỡng mộ người phương đông. Chúng ta còn có cửa để dành, còn tích lũy được chút tiền, họ không có. Trong gia đình người Mỹ, tìm ra được 20 đô la tiền mặt, là khá lắm rồi! Lời tôi nói với mọi người đều là chân thật. Tôi đã sống ở Mỹ 15 năm, đã đi qua rất nhiều thành phố lớn.

Bảo suy thoái kinh tế cả thế giới đều bị ảnh hưởng, nhưng người Trung Quốc bị ảnh hưởng rất ít. Tại sao vậy? Người Trung Quốc không thiếu nợ, không có mắc nợ ngân hàng, không có mượn tiền, không có áp lực. Ngày nay nguyên lý kinh tế của các quốc gia chủ nghĩa tư bản trên toàn thế giới là gì? Chính là người Trung Quốc gọi là cho vay nặng lãi. Bạn mượn nợ họ, cuối cùng bị họ ép đến chết. Họ khiến cho bạn sáng khoái nhất thời, cuối cùng là lấy luôn mạng của bạn. Chúng ta thờ ơ lạnh nhạt, nên thấy rất rõ ràng, rất sáng tỏ. Người Trung Quốc có phước, tự mình phải biết rõ,

phải hiểu, phải tự biết thương mình. Ngày nay Trung Quốc vẫn chưa thể đạt được bình yên, đó là do có nguyên nhân khác. Nếu như chúng ta có thể vận dụng cho thật thỏa đáng về phương diện nguồn nhân lực, thì toàn bộ tất cả tai họa tự nhiên hay do con người tạo nên đều có thể tránh được, có thể trở thành quốc gia tốt nhất của toàn thế giới, làm nên hình mẫu, làm nên tấm gương cho tất cả các quốc gia trên thế giới. Mục đích cuối cùng đưa đến thế giới hòa bình, thế giới đại đồng. Đây là công hiến lớn nhất, ý nghĩa chân thật nhất của người Trung Quốc đối với toàn thế giới. Chúng ta phải nỗ lực mà làm. Người xuất gia làm tốt bổn phận của người xuất gia là được rồi. Ấn Quang Đại Sư dạy: “Giữ vẹn luân thường, làm tròn bổn phận, tránh làm việc sai trái, giữ lòng thành thật, tin sâu nhân quả”, thì thiên hạ sẽ thái bình. Mấy câu nói này của Ngài, quả thật sự có thể cứu tất cả chúng sanh chín ngàn năm thời kỳ Mạt Pháp.

Kinh văn dưới đây nói:

“NHƯỢC NGỘ PHI LÝ HỦY DỤNG GIẢ, THUYẾT SỞ CẦU KHUYẾT TUYỆT BÁO”

(Nếu gặp kẻ phung phí phá tổn của cải một cách phi lý, thời Ngài dạy rõ quả báo tiêu dùng thiếu hụt)

Đây chúng ta thông thường nói là khổ vì cầu không được ở trong tám loại khổ. Bạn có mong cầu, tại sao cầu không được? Có nguyên nhân. Phi lý, câu nói này chính là chúng ta ngày nay gọi là không hợp pháp, không hợp lý, không hợp tình. Phung phí tiêu dùng của cải một cách không hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Hủy là gì? Hủy hoại. Dụng là sự hưởng dùng mà bạn có được, sự hưởng thụ của bạn. Mọi thứ hưởng thụ của bạn ngày nay, bất kể là hưởng thụ về vật chất hay tinh thần, loại hưởng thụ này không hợp lý, không hợp pháp, không hợp tình, thì quả báo sau này của bạn là bất như ý, là khổ vì cầu không được.

“NHƯỢC NGỘ NGÔ NGÃ CÔNG CAO GIẢ, THUYẾT TY SỬ HẠ TIỆN BÁO”.

(Nếu gặp kẻ ta tao kiêu mạn công cao, thời Ngài dạy rõ quả báo hèn hạ bị người sai khiến).

Cống cao ngã mạn, thì quả báo họ được là hèn hạ. Hiện nay ở trong xã hội này thấy rất rõ ràng, khi mình có quyền, có địa vị thì ngạo mạn, vênh váo hung hăng, trong chớp mắt địa vị này của họ bị mất rồi. Sau khi mất đi lại đi tìm cái công việc thấp hèn để mưu sinh, sống qua ngày. Bỗng chốc mất hết địa vị rồi, thì bị người ta sai khiến, quả báo là quả báo hiện đời, không cần đợi đến đời sau. Trong xã hội hiện nay chúng ta nhìn thấy rất nhiều, khó khăn lắm mới trèo lên được địa vị cao, gặp phải cơn bão suy thoái kinh tế lập tức bị cắt giảm nhân sự, công việc mọi thứ bị mất hết, tìm công việc thấp hèn sống qua ngày, bị người ta sai khiến. Hiện nay các khu vực trên thế giới bạn chỉ cần quan sát tỉ mỉ sẽ thấy rất nhiều người không biết hạ mình tôn trọng người. Cán bộ cấp trên đối với cấp dưới cũng phải tôn trọng, không được mặc tình sai khiến, về sau quả báo sẽ không tốt.

“NHƯỢC NGỘ LƯƠNG THIỆT ĐÁU LOẠN GIẢ, THUYẾT VÔ THIỆT BÁCH THIỆT BÁO”.

(Nếu gặp kẻ đâm chọc gây gỗ, thời Ngài dạy rõ quả báo không lưỡi hay trăm lưỡi).

Lương thiệt là gây chia rẽ khiến người khác xích mích, khiến cho hai bên không hòa hợp, tạo loại tội nghiệp này. Người tạo tội nghiệp này rất nhiều, mục đích là để mình hưởng lợi từ trong đó, khiêu khích hai bên, khiêu khích thị phi. Quả báo này phía trước đã từng nói qua rồi, đây là thuộc về khẩu nghiệp, nói lời thô ác, nói lưỡi hai chiều đều ở địa ngục, gọi là địa ngục kéo lưỡi. Sau khi ra khỏi quả báo địa ngục lại đọa vào cõi súc sanh. Trong súc sanh có loại không có lưỡi, có loại có trăm lưỡi, vẫn phải chịu quả báo này.

“NHƯỢC NGỘ TÀ KIẾN GIẢ, THUYẾT BIÊN ĐỊA THỌ SANH BÁO”

(Nếu gặp kẻ tà kiến mê tín, thời Ngài dạy rõ quả báo thọ sanh vào chốn hỏa lánh).

Tà tri tà kiến, là thấy biết sai lầm cũng phải xem họ tạo nghiệp cạn hay sâu, rộng hay hẹp. Nếu như họ ảnh hưởng người khác ít thì quả báo của họ sẽ nhẹ. Nếu như sự thấy biết sai lầm này ảnh hưởng đến nhiều người, thời gian ảnh hưởng lâu dài, thì quả báo của họ sẽ nặng. Cho nên có người hỏi tôi, văn tự do người thấy biết sai lầm viết ra, văn chương của họ viết ra thành sách, hướng dẫn những chúng sanh này đi sai đường, tương lai họ phải đọa địa ngục, đến khi nào có thể ra được? Tôi trả lời họ, tôi cũng là căn cứ lời trong Kinh Phật nói, đến khi nào số sách mà họ viết ra này

không còn một cuốn nào cả, thì họ mới có thể ra khỏi địa ngục được. Nếu như còn một cuốn nào cất giữ trong thư viện, thì họ tiêu rồi, là họ không thể ra được. Từ đó cho thấy, sản phẩm của họ in càng nhiều thì càng gây go, tội của họ sẽ càng nặng. Họ ảnh hưởng đến nhiều người, thời gian ảnh hưởng lâu dài, cái tội này rất khủng khiếp. Cho nên chúng ta nói năng cũng phải cẩn thận, nếu có ghi âm thì cũng giống như sách vậy, đến khi nào băng ghi âm của bạn hoàn toàn tiêu mất ở trên thế gian này, hoàn toàn không còn nữa, thì bạn mới có thể ra khỏi địa ngục. Vẫn còn một bộ có người bảo tồn, thì bạn gay go rồi, bạn không thể ra khỏi địa ngục được! Cổ nhân thường nói: “Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra”, không sai chút nào cả. Cho nên Bồ-tát dạy chúng ta: “Ít nói một câu chuyện, niệm nhiều câu Phật hiệu”. Khi người ta nói chuyện, ta nghe không rõ là tốt nhất. Bất kể họ nói chuyện gì, cũng A-Di-Đà Phật, bạn cứ một câu như vậy là trở về, tốt hơn bất cứ thứ gì. Tại sao vậy? Không cần thiết phải nghe, đều là vô ý nghĩa. Ngoài câu A-Di-Đà Phật ra, thấy đều là vô ý nghĩa, bạn nghe nó làm gì. Thật thà niệm Phật nhất định vãng sanh Tịnh Độ. Nghe những lời thị phi, chuyện ngòi lê đôi mách này, nhất định sẽ tạo lục đạo luân hồi, chỉ làm tăng trưởng tội nghiệp của mình, thật không đáng chút nào.

“Biên địa thọ sanh” (Thọ sanh vào chốn hẻo lánh). Biên địa chính là hiện nay gọi là khu vực có văn hóa lạc hậu, gọi là biên địa. Người ở trong đời này, nếu sanh vào khu vực có văn hóa lạc hậu thì không có cơ hội nhận được sự giáo dục, họ sao có thể không ngu si được? Ngu si chắc chắn tạo tác tội nghiệp, cho nên quả báo này rất đáng sợ.

Mời xem đoạn Kinh văn này dưới đây, Bồ-tát ở chỗ này đã làm tổng kết cho chúng ta.

“NHƯ THỊ ĐĂNG”

(Những chuyện như vậy)

Đây là chỉ những gì đã nói ở trên. Chữ “đăng” là quá nhiều, quá nhiều rồi, nói hoài không hết.

“DIÊM PHÙ ĐỀ CHÚNG SANH THÂN KHẨU Ý NGHIỆP ÁC TẬP KẾT QUẢ, BÁCH THIÊN BÁO ỨNG, KIM THÔ LƯỢC THUYẾT”.

(Những chúng sanh trong cõi Diêm Phù Đề, từ nơi thân khẩu ý tạo ác, kết quả trăm nghìn muôn sự báo ứng như thế, nay chỉ nói sơ lược đó thôi).

“Lược thuyết” là chỉ báo cáo một cách sơ lược thôi. Đoạn này là nói, tất cả chúng sanh trong thế gian hiện nay của chúng ta, tạo tác nghiệp nhân của ác nghiệp, thân, khẩu, ý mỗi ngày đang tạo tác. Nghiệp thân tạo là sát, đạo, dâm. Tôi không có tạo sát nghiệp. Bạn hằng ngày ăn thịt chính là sát sanh. Tôi không có sát sanh, chỉ là ăn thịt. Bạn không ăn thịt, thì sao người ta có thể sát sanh được? Người hiện đại, đại khái bởi vì không tin nhân quả, mặc tình giết hại, mặc tình ăn nuốt. Trước đây ở nông thôn chúng ta, tôi chẳng phải đã kể cho bạn rồi sao? Một tháng giết một con heo, người giết heo lúc giết nó đều niệm chú cho heo. Họ nói:

*“Heo ơi! Heo ơi! Mày đừng trách
Mày là món ăn của nhân gian
Nếu họ không ăn tao không giết
Mày có đòi hãy đòi người ăn!”.*

Họ rất thông minh, người đồ tể đùn đẩy hết tội báo lên người ăn thịt, là mày có đòi nợ thì đòi người ăn thịt. Cho nên bạn ăn thịt, họ mới sát sanh. Bạn không ăn thịt, thì họ không giết. Vậy ăn thịt là gián tiếp sát sanh, vẫn là hằng ngày đang tạo tác nghiệp sát. Nghiệp trộm cắp, nghiệp tà dâm, không có cách gì tránh khỏi. Khẩu có bốn loại nghiệp là: Nói dối, nói lười hai chiều, nói lời thô ác, nói thêu dệt có người nào không tạo? Ở trong nghiệp ý tràn đầy tham sân si. Cho nên chúng ta ngày nay quan sát thế giới này, tại sao xã hội mỗi năm một loạn, tai họa mỗi năm một nhiều? Nguyên nhân đích thực chính là ác nghiệp thân, ngữ, ý của tất cả chúng sanh mỗi năm một tăng trưởng, vậy thì rất khủng khiếp. Đây là nhân, quá đáng sợ rồi. Muốn dừng cũng không dừng được, đừng nói tiêu nghiệp chướng. Sao có thể tiêu nổi? Tăng trưởng mỗi ngày, sao có thể không có quả báo được?

“Ác tập kết quả” (Tập khí ác kết thành quả). Thân, ngữ, ý tạo ra mười loại ác nghiệp. Tập khí nghiệp ác tích lũy nhiều đời nhiều kiếp thì quả báo liền hiện tiền. Quả báo thiên tai nhân họa, tam đồ, bát nạn này. Tam đồ bát nạn là do như vậy mà ra.

Bách thiên báo ứng”. Bách thiên không phải là con số, là miêu tả vô lượng vô biên báo ứng. Phía trước là nói sơ lược mà thôi. Bản thân chúng ta ngày nay ở trong đời này nếu thật sự muốn ra khỏi tam giới, phải bắt đầu sửa đổi từ chỗ nào vậy? Bắt đầu

sửa đổi từ trong tâm địa. Tâm phải làm đến thuần thiện. Tâm không có niệm ác. Ác là gì? Mười điều ác, đây là những điều đơn giản nhất, không được có cái ý niệm này. Ý không nghĩ tà vạy. Đây là pháp môn tâm địa, niệm niệm y giáo phụng hành. Những gì Phật ở trong Kinh dạy chúng ta cần phải làm, thì chúng ta chăm chỉ nỗ lực mà làm. Phật nói không được phép làm, thì ngay cả ý nghĩ chúng ta cũng không được nghĩ, thì chính mình mới có thể tự độ, mới thật sự có phần nắm chắc. Cho dù đời này không vãng sanh Tịnh Độ, không cầu sanh Tịnh Độ, đời sau chắc chắn là được phước báo nhân thiên, chứ không bị đọa tam đồ. Cho dù chúng ta ngày nay, thân, khẩu không có hành vi ác, mà ý vẫn còn niệm ác, vẫn còn nghĩ tà vạy, xin thưa với quý vị vẫn là tạo tam đồ lục đạo như cũ. Cho nên trước đây tổ sư đại đức chỉ dạy chúng ta tu từ căn bản. Căn bản là gì? Ý niệm là căn bản. Nếu như bạn thích đọa ba ác đạo, để thọ khổ nạn vô số kiếp, được rồi, vậy thì bạn có thể bảo lưu niệm ác, ý nghĩ tà vạy của mình. Nếu như bạn cảm thấy nổi khổ trong tam đồ vô số kiếp, bạn nhìn thấy sợ hãi, kinh khiếp, không muốn thọ, thì ngày nay từ trên ý nghĩ hãy điều chỉnh trở lại.

"Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện" chính là tiêu chuẩn rất tốt. Đồng tu Tịnh Tông ngày nay của chúng ta, tại sao thời khóa tối mỗi ngày, chúng ta chọn phẩm thứ 32 đến phẩm thứ 37 của "Kinh Vô Lượng Thọ"? Vì những gì trong đó nói là giống như trong "Kinh Địa Tạng" nói vậy. Đó là tiêu chuẩn thiện ác, không thể không biết. Ác nhất định phải dứt trừ, dứt không nổi cũng phải dứt, không dứt trừ không được. Bạn không dứt trừ, thì bạn chắc chắn đọa địa ngục. Bạn tự mình nhất định phải biết rõ, không dứt trừ chắc chắn đọa địa ngục, không có con đường thứ hai để đi. Sau khi ở địa ngục ra rồi, giống như những quả báo trong Kinh nói này, bạn đều phải thọ nhận. Nếu bạn muốn mình không bị đọa địa ngục, đời này có thể liễu sanh tử, ra khỏi tam giới, vãng sanh Tịnh Độ, thì bạn nhất định phải làm, không làm không được. Người khác có làm hay không không có liên quan gì đến ta. Con đường tu hành này, Phật tổ nói rất rõ ràng, nói rất minh bạch: Người nào sanh tử thì tự người đó liễu, không ai có thể làm thay cho ai được, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu thì không đắc. Tu cái gì? Sửa đổi tâm, đây là tu thật. Tâm bạn sửa đổi rồi, thì hành vi của bạn đương nhiên sẽ sửa đổi theo. Trên hành vi làm cũng ra vẻ rất giống, mà trong tâm không có thay đổi là không được. Kết tội là kết từ trong tâm, đạo lý này nhất định phải biết rõ.

Xem tiếp đoạn sau cùng này:

“NHƯ THỊ ĐĂNG DIÊM PHÙ ĐỀ CHÚNG SANH NGHIỆP CẢM SAI BIỆT, ĐỊA TẠNG BỒ-TÁT BÁCH THIÊN PHƯƠNG TIỆN NHI GIÁO HÓA CHI”.

(Những nghiệp cảm sai khác của chúng sanh trong chôn Diêm Phù Đề như thế, Địa Tạng Bồ-tát dùng trăm nghìn phương chước để giáo hóa đó).

Phần trước là nói tạo nghiệp, đoạn phía trước này, thật sự là chúng sanh cõi Diêm Phù Đề ương ngành khó giáo hóa, Bồ-tát Địa Tạng biết rõ. Chúng ta ở trong Kinh này đọc thấy, Bồ-tát biết rõ, chúng ta ngày nay cũng biết rõ, chúng ta phải noi theo Bồ-tát Địa Tạng, phải học tập Bồ-tát Địa Tạng, giống như Bồ-tát vậy, dùng đủ thứ phương tiện thiện xảo để hướng dẫn chúng sanh. “Hóa” là gì vậy? Là chúng sanh tiếp nhận sự hướng dẫn thì có thể quay đầu, đoạn ác hướng thiện, là hóa rồi. Hóa là kết quả của dạy. Dạy là nhân, hóa là quả. Hóa ác niệm thành thiện niệm, hóa phiền não thành Bồ đề, hóa phàm phu thành Bồ-tát, thì việc dạy học của bạn đã đạt được mục đích, là thật sự có thành quả. Đây là điều chúng ta nhất định phải học tập.

Xem tiếp đoạn Kinh văn này dưới đây:

“THỊ CHƯ CHÚNG SANH, TIÊN THỌ NHƯ THỊ ĐĂNG BÁO, HẬU ĐỌA ĐỊA NGỤC ĐỘNG KINH KIẾP SỐ, VÔ HỮU XUẤT KỲ”

(Những chúng sanh ấy trước phải chịu lấy các quả báo như thế, sau lại đọa vào địa ngục trải qua nhiều kiếp không lúc nào thoát khỏi).

Ở chỗ này đức Phật nói lời chân thật. Trong Kinh nói những báo ứng này, là quả báo hiện đời, là hoa báo. Sau khi chết rồi chắc chắn đọa địa ngục. Đến khi nào ra khỏi? “Động kinh kiếp số” (Trải qua nhiều kiếp). Phần trước nói với chúng ta là vô lượng kiếp, không có ngày ra khỏi. Ngày ra là chắc chắn có, tại sao nói là không có? Vì quá dài rồi, không phải trong thời gian ngắn là bạn có thể ra khỏi được.

“THỊ CỐ NHỮ ĐĂNG”

(Vì thế nên các ông)

Bởi nguyên do này, nên Phật khuyên bảo Tứ Đại Thiên Vương. Tứ Đại Thiên Vương phát tâm hộ trì, hộ thế. Các ông những người này:

“HỘ NHÂN, HỘ QUỐC VÔ LỆNH THỊ CHƯ CHÚNG NGHIỆP MÊ HOẶC CHÚNG SANH”.

(Là bậc hộ vệ người cùng bảo trợ cõi nước, chớ để những nghiệp chướng đó nó làm mê hoặc chúng sanh).

Trong chú giải của Đại sư Thanh Liên có một câu nói, đương nhiên Ngài cũng là căn cứ lời trong Kinh Phật nói. Kinh này là “Kinh Cựu Tập Thí Dụ”, trong đó nói tức là lời Phật Thích Ca Mâu Ni nói. Ngài nói 60 ức vạn năm thế gian là một ngày trong địa ngục. Trước đây lão cư sĩ Lý Bình Nam giảng với sinh viên chuyên ngành ở trong các buổi giảng Chuyên Ngành Phật học Đại Học, nói đến địa ngục, một ngày của địa ngục là hai ngàn bảy trăm năm cõi nhân gian. Cách nói này đều là có căn cứ. Hai ngàn bảy trăm năm đại khái là địa ngục nhỏ, nếu nói quá nhiều sẽ khiến cho người ta kinh sợ. Phật ở trong Kinh này nói, một ngày trong địa ngục là 60 ức vạn năm của cõi nhân gian chúng ta. Vào thời xưa ở Ấn Độ con số ức có ba loại: một trăm ngàn cũng gọi là ức, một triệu cũng gọi là ức, một trăm triệu cũng gọi là ức. Chúng ta tính số nhỏ nhất, một trăm ngàn là ức, thì sáu mươi ức vạn năm là 60 lũy thừa 10 bằng một ngày của thế gian chúng ta đây. Cho nên có nên đến địa ngục không? Đây là nói địa ngục lớn Vô Gian, thời gian dài như vậy. Chúng ta tạo tác tội nghiệp địa ngục rất dễ dàng, bạn hiện nay tạo, tương lại bạn thọ khổ báo khủng khiếp cỡ nào! Phật ở trong Kinh này dặn dò Tứ Đại Thiên Vương bảo trợ cõi nước, hộ vệ người, không được để đủ thứ nghiệp tội thế gian mê hoặc chúng sanh.

Chúng ta nghe lời dặn dò này rồi, trước tiên phải tự chính mình thật sự soi lại. Xin thưa với quý vị, soi lại mỗi ngày. Ở trong cửa Phật lập ra thời khóa sáng tối, tôi đã từng nói qua với mọi người rồi, thời khóa sáng nhắc nhở chính mình, thời khóa tối là soi lại. Thời khóa tối khi lễ tụng đọc Kinh văn, phải nghiêm túc soi lại. Những gì trong Kinh dạy chúng ta phải làm, ta làm được chưa? Những gì dạy chúng ta không nên làm, chúng ta có vi phạm hay không? Đây là bạn thật sự thực hiện thời khóa sáng tối. Chứ không phải thời khóa sáng tối đem Kinh đọc qua một lần cho Phật, Bồ-tát nghe, thế thì hoàn toàn sai rồi! Phật Bồ-tát đâu có cần nghe bạn đọc chứ? Muốn độ chúng sanh, trước tiên phải độ mình. Mình không tạo nghiệp ác, mình nhất định không bị đọa ba ác đạo, thì bạn mới có năng lực giúp đỡ người khác. Nếu như thân mình còn không giữ được, mà đi giúp đỡ người khác là không có chuyện này. Cho nên chúng ta nhất định phải đứng vững trên đôi chân của mình trước, nhất định

không bị đọa tam đồ. Hơn nữa mình có niềm tin kiên định, chắc chắn được sanh Tịnh Độ, hơn nữa là nhất định có thể tự tại vãng sanh. Tại sao có phần nắm chắc vậy? Nghiệp chướng tiêu rồi. Làm sao tiêu được vậy? Ở trong tâm không có một niệm ác, trong ý không có một ý nghĩ tà vạy, là bạn có phần nắm chắc rồi. Vãng sanh không có bệnh khổ, hiện tiền không có ốm đau. Không có ốm đau là hoa báo, vãng sanh không có bệnh khổ là quả báo. Tại sao người khác có thể làm được, mà chúng ta không làm được? Sở dĩ họ có thể làm được, không có gì khác, chính là trong tâm không có niệm ác, trong ý không có ý niệm bất chánh.

“TỨ THIÊN VƯƠNG VĂN DĨ, THẾ LỆ BI THÁN HIỆP CHƯỞNG NHI THỐI”

(Bốn ông Thiên Vương nghe xong, rơi lệ than thở chấp tay lễ Phật mà lui ra).

Thế Tôn khai thị cho họ xong, sau khi bốn ông Thiên Vương nghe xong bèn rơi lệ, than thở. “Bi than” có hai ý nghĩa. Một cái là than thở tập nghiệp chúng sanh quá nặng, quá nặng! Ý nghĩa thứ hai là, trách nhiệm của chính mình quá nặng. Chúng ta muốn giúp đỡ chúng sanh, trước tiên phải giúp đỡ chính mình.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ giảng đến chỗ này.

Kinh Địa Tạng Bồ-tát Bốn Nguyên (tập 14)

Người giảng: Pháp Sư Tịnh Không

Địa Điểm: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: Tháng 5, năm 1998.

Cản dịch: Viên Đạt cư sĩ

Giám định phiên dịch: Vọng Tây Cư Sĩ

Biên tập: Ban biên tập Tịnh Không Pháp Ngữ